

Βρυξέλλες, 16.7.2013
COM(2013) 531 final

**ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΣΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ, ΤΟ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ, ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΩΝ**

**Μετά το 2015: προς μια συνολική και ολοκληρωμένη προσέγγιση της χρηματοδότησης
για την εξάλειψη της φτώχειας και τη βιώσιμη ανάπτυξη**

{SWD(2013) 273 final}

**ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΣΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ, ΤΟ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ, ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΩΝ**

**Μετά το 2015: προς μια συνολική και ολοκληρωμένη προσέγγιση της χρηματοδότησης
για την εξάλειψη της φτώχειας και τη βιώσιμη ανάπτυξη**

Εισαγωγή

Κατά τα επόμενα δύο έτη όλοι οι εταίροι θα πρέπει να θέσουν σε προτεραιότητα την ανάληψη αποφασιστικής δράσης για την επίτευξη της προόδου όσον αφορά την επίτευξη των Αναπτυξιακών Στόχων της Χιλιετίας. Για τον σκοπό αυτό, και καθώς πλησιάζει η ειδική εκδήλωση του ΟΗΕ για τους ΑΣΧ τον Σεπτέμβριο του 2013, η ΕΕ και τα κράτη μέλη της πρέπει να εντείνουν τις προσπάθειές τους για την τήρηση των δεσμεύσεων που έχουν αναλάβει, συμπεριλαμβανομένης της παροχής αυξημένης και πιο αποτελεσματικής χρηματοδότησης για τη στήριξη των αναπτυσσόμενων χωρών, όπως περιγράφεται στην ανακοίνωση της Επιτροπής «Ένα πρόγραμμα δράσης για αλλαγή»¹. Οι δράσεις της ΕΕ και των κρατών μελών της (εφεξής «η ΕΕ») αναλύονται στην έκθεση του 2013 για τη λογοδοσία της ΕΕ, η οποία παρατίθεται στο παράρτημα.

Παράλληλα, έχει ξεκινήσει σε διεθνές επίπεδο η συζήτηση σχετικά με το ευρύτερο πρόγραμμα δράσης πέραν του 2015 μέσω ποικίλων διαδικασιών. Η ανακοίνωση της Επιτροπής «Αξιοπρεπείς συνθήκες διαβίωσης για όλους: εξάλειψη της φτώχειας και εξασφάλιση βιώσιμου μέλλοντος για τον κόσμο»², η οποία εγκρίθηκε από το Συμβούλιο³, επικεντρωνόταν στις δράσεις που πρέπει να αναληφθούν, σκιαγραφώντας ένα όραμα για την περίοδο μετά το 2015 βάσει του οποίου τα ζητήματα της μείωσης της φτώχειας και της βιώσιμης ανάπτυξης αντιμετωπίζονται σε ένα γενικό πλαίσιο. Η ανακοίνωση σχετικά με τη διεθνή συμφωνία του 2015 για την κλιματική αλλαγή⁴ θέτει σειρά σημαντικών ζητημάτων που σχετίζονται με τη χρηματοδότηση για το κλίμα μετά το 2020. Τόσο στην ανακοίνωση της Επιτροπής με τίτλο «Βελτίωση της στήριξης της ΕΕ προς τις αναπτυσσόμενες χώρες με την κινητοποίηση χρηματοδοτικών πόρων για την ανάπτυξη»⁵ όσο και στα μετέπειτα συμπεράσματα του Συμβουλίου⁶, προτείνεται η υιοθέτηση μιας συνολικής προσέγγισης για όλες τις πηγές χρηματοδότησης και μιας ολοκληρωμένης προσέγγισης για τις ποικίλες διαδικασίες που αφορούν τις πηγές αυτές.

Η παρούσα ανακοίνωση εστιάζει στο χρηματοδοτικό σκέλος του τρόπου υλοποίησης του πλαισίου για την περίοδο μετά το 2015. Αποσκοπεί στην ανάπτυξη κοινής προσέγγισης σε επίπεδο ΕΕ για τα ζητήματα χρηματοδότησης στο πλαίσιο των διεθνών συζητήσεων – σχετικά με τον τρόπο με τον οποίο θα μπορούσε να δομηθεί μια συνολική προσέγγιση, τους πόρους που είναι διαθέσιμοι και θα μπορούσαν να κινητοποιηθούν, τις διαδικασίες που θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε αυτό το αποτέλεσμα και τις αρχές στις οποίες θα πρέπει να βασίζονται οι σχετικές εργασίες. Στο παρόν στάδιο, η ΕΕ θα πρέπει να παραμείνει ανοικτή σε διάλογο με τους εταίρους και η ανακοίνωση δεν προτείνει την ανάληψη νέων δράσεων ή δεσμεύσεων για την ΕΕ. Αυτές θα μπορούσαν να αναληφθούν σε μεταγενέστερο στάδιο, στο πλαίσιο παγκόσμιας συμφωνίας σχετικά με ένα φάσμα δεσμεύσεων που θα αντικατοπτρίζει

¹ COM(2011) 637

² COM(2013) 92

³ 11559/13

⁴ COM(2013) 167

⁵ COM(2012) 366

⁶ 14533/12

τις μεταβαλλόμενες ανάγκες και τις ικανότητες των διαφόρων διεθνών εταιρών για την περίοδο μετά το 2015.

Η ανακοίνωση εστιάζει στη χρηματοδότηση των αναπτυσσόμενων χωρών, αλλά η προτεινόμενη προσέγγιση μπορεί να θεωρηθεί καθολικά εφαρμόσιμη. Το κεντρικό αξίωμα ισχύει για όλες τις χώρες – το εύρος των πηγών χρηματοδότησης είναι το ίδιο για όλους τους στόχους πολιτικής και πρέπει να χρησιμοποιείται κατά τρόπο που να αποφέρει τα βέλτιστα δυνατά αποτελέσματα.

1. ΕΝΑ ΜΕΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΤΟΠΙΟ ΓΙΑ ΤΗ ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΗ

Κατά τη διάρκεια της τελευταίας δεκαετίας έχουν σημειωθεί σημαντικές αλλαγές σε όλο τον κόσμο, ιδίως όσον αφορά την κατανομή του πλούτου παγκοσμίως, την ικανότητα των χωρών να επηρεάζουν τις παγκόσμιες τάσεις και την ενίσχυση του ρόλου που διαδραματίζουν οι αναδυόμενοι χορηγοί βοήθειας, μεταβάλλοντας την έννοια της χρηματοδότησης της ανάπτυξης.

Τα ζητήματα χρηματοδότησης εξετάζονται στο πλαίσιο διαφόρων διεθνών διαδικασιών. Η έκθεση της ομάδας υψηλού επιπέδου του ΟΗΕ για την περίοδο μετά το 2015 και η ανοικτή ομάδα εργασίας του ΟΗΕ για τους στόχους βιώσιμης ανάπτυξης περιλαμβάνουν στοιχεία σχετικά με τη χρηματοδότηση και άλλα μέσα εφαρμογής. Οι εργασίες της επιτροπής του ΟΗΕ που είναι επιφορτισμένη με την εξεύρεση εναλλακτικών προτάσεων για μια στρατηγική χρηματοδότησης της βιώσιμης ανάπτυξης έχουν δρομολογηθεί και η Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ διενεργεί διαβουλεύσεις σχετικά με το ενδεχόμενο ενίσχυσης της διαδικασίας χρηματοδότησης της ανάπτυξης. Επιπλέον, η σύμβαση-πλαίσιο των Ηνωμένων Εθνών για την αλλαγή του κλίματος ασχολείται με την κινητοποίηση και την αποτελεσματική χρήση χρηματοδότησης για το κλίμα πέραν του 2020 και η σύμβαση για τη βιολογική ποικιλότητα θέτει σε εφαρμογή τη στρατηγική της για την κινητοποίηση των πόρων. Στο πλαίσιο τόσο των ανωτέρω όσο και άλλων διαδικασιών, λαμβάνονται υπόψη οι ίδιοι πόροι για την επίτευξη διαφόρων στόχων πολιτικής, γεγονός που ενδέχεται να έχει ως αποτέλεσμα την αλληλεπικάλυψη δεσμεύσεων. Ωστόσο, οι επενδύσεις που αποσκοπούν στην επίτευξη των εν λόγω στόχων, με βάση τις υφιστάμενες και μελλοντικές δεσμεύσεις, θα πρέπει να πραγματοποιούνται σε πλαίσιο στενής συνεργασίας και δημιουργίας συνεργειών τόσο σε εθνικό όσο και σε διεθνές επίπεδο. Ως εκ τούτου, οι διάφορες διαδικασίες που καλύπτουν τη χρηματοδότηση θα πρέπει να συνάδουν με τις από κοινού συμφωνηθείσες αρχές και να είναι ενοποιημένες μεταξύ τους ώστε να μεγιστοποιείται η χρησιμότητά τους για την επίτευξη πολλαπλών στόχων πολιτικής σε παγκόσμιο επίπεδο.

Οι τρέχουσες συζητήσεις συνιστούν μια ευκαιρία ανανέωσης της συναίνεσης του Μοντερέι, προκειμένου να διαμορφωθεί μια προσέγγιση όσον αφορά τη χρηματοδότηση που θα αποφέρει ουσιαστικά αποτελέσματα στο επίπεδο στο οποίο χρησιμοποιείται η πλειονότητα των πόρων, δηλαδή σε εθνικό επίπεδο. Η συναίνεση του Μοντερέι του 2002 και η δήλωση της Ντόχα για τη χρηματοδότηση της ανάπτυξης θέτουν σε χαρτί μια αρχή της κοινής λογικής που ισχύει μέχρι σήμερα: η βασική παράμετρος για την επίτευξη προόδου έγκειται στην εθνική δράση κάθε χώρας, μέσω της ορθής αξιοποίησης όλων των διαθέσιμων πόρων. Η συνολική αυτή προσέγγιση της χρηματοδότησης θα πρέπει να βρίσκεται στον πυρήνα των συζητήσεων σχετικά με τη χρηματοδότηση και θα πρέπει να προχωρήσει η εφαρμογή της.

Οι πόροι μπορούν να προέρχονται από δύο πηγές: τον δημόσιο και των ιδιωτικό τομέα, τόσο σε εγχώριο όσο και σε διεθνές επίπεδο. Η εγχώρια δημόσια χρηματοδότηση περιλαμβάνει φόρους και άλλα κρατικά έσοδα, συμπεριλαμβανομένων των εσόδων από φυσικούς πόρους. Η διεθνής δημόσια χρηματοδότηση μπορεί να λάβει τη μορφή επιχορηγήσεων, ιδίων κεφαλαίων ή δανείων. Η ιδιωτική εγχώρια χρηματοδότηση περιλαμβάνει επενδύσεις από

τοπικές επιχειρήσεις και φιλανθρωπικά ιδρύματα. Η διεθνής ιδιωτική χρηματοδότηση περιλαμβάνει διεθνείς επενδύσεις και ιδιωτικά κεφάλαια, όπως εμβάσματα και δωρεές. Οι νέες και καινοτόμες πηγές χρηματοδότησης, όπως ο φόρος χρηματοπιστωτικών συναλλαγών, τα έσοδα από την εμπορία άνθρακα ή οι φόροι στα καύσιμα πλοίων εμπίπτουν επίσης στις ανωτέρω κατηγορίες.

Αυτές είναι οι κατηγορίες πόρων που κάθε χώρα μπορεί να επενδύει σε όλους τους εθνικούς και διεθνώς συμφωνηθέντες στόχους, χρησιμοποιώντας ωστόσο διαφορετικά μέσα για διαφορετικούς πρωταρχικούς σκοπούς. Η χρηματοδοτική προσέγγιση πρέπει να βασίζεται στις ανωτέρω κατηγορίες. Οι δημόσιοι πόροι είναι άμεσα διαθέσιμοι και μπορούν να αξιοποιηθούν από τις κυβερνήσεις. Η ιδιωτική χρηματοδότηση παρουσιάζει θεμελιώδεις διαφορές διότι καθοδηγείται από ιδιωτικά συμφέροντα και πρέπει να αξιοποιείται κατά τρόπο που να εξυπηρετεί στόχους πολιτικής. Οι υπεύθυνοι χάραξης δημόσιας πολιτικής θα πρέπει να επιδιώκουν την αύξηση της διαθέσιμης χρηματοδότησης και να διασφαλίζουν την αποτελεσματική στόχευση των πόρων για την επίτευξη των συμφωνηθέντων στόχων. Για τον σκοπό αυτό, όλες οι πηγές θα πρέπει να εξετάζονται από κοινού ως ένα σύνολο μέσων που είναι διαθέσιμα για την παραγωγή αποτελεσμάτων.

2. ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ; ΕΣΤΙΑΣΗ ΣΤΙΣ ΟΥΣΙΩΔΕΙΣ ΠΤΥΧΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΨΗ ΤΩΝ ΑΝΑΠΤΥΣΣΟΜΕΝΩΝ ΧΩΡΩΝ

Εκτιμάται ότι το 2010 διατέθηκε στις αναπτυσσόμενες χώρες ιδιωτική και δημόσια χρηματοδότηση ύψους 7 129 δισεκατομμυρίων ευρώ⁷, με δυνατότητα να συμβάλει στην εξάλειψη της φτώχειας και τη βιώσιμη ανάπτυξη.

Πίνακας 1: Χρηματοδότηση που διατέθηκε στις αναπτυσσόμενες χώρες (σε δισεκατομμύρια ευρώ, για το 2010)

Εγχώρια δημόσια χρηματοδότηση Σύνολο: 3 317
Φορολογικά έσοδα: 3 252
<i>Δυναμικό από την κατάργηση των επιζήμιων επιδοτήσεων για τα ορυκτά καύσιμα: 309</i>
Δημόσιος εξωτερικός δανεισμός: 65
Στοιχεία προς υπόμνηση
Συνολικά αποθέματα, συμπεριλαμβανομένου του χρυσού: 4 074
Παράνομες χρηματοοικονομικές εκροές: 649 (εκτιμάται ότι οι απώλειες σε φορολογικά έσοδα ανέρχονται σε 120) συμπεριλαμβανομένων των απωλειών από τη διαφθορά, τις εγκληματικές δραστηριότητες, τη φοροδιαφυγή και τη φοροαποφυγή.
Διεθνής δημόσια χρηματοδότηση Συνολικές δαπάνες: 158
Επιχορηγήσεις επίσημης αναπτυξιακής βοήθειας (ΕΑΒ): 92 , εκ των οποίων 39 της ΕΕ
Δάνεια υπό ευνοϊκούς όρους: 7 , εκ των οποίων 3 της ΕΕ
Άλλη επίσημη αναπτυξιακή χρηματοδότηση: 54 , εκ των οποίων -4 της ΕΕ
Εγκεκριμένες από τον ΟΗΕ επιχειρήσεις διεθνούς ασφάλειας: 5 , εκ των οποίων 2 της ΕΕ

⁷ Όλες οι πηγές των στοιχείων που περιλαμβάνονται στην παρούσα ανακοίνωση απαριθμούνται στο συνοδευτικό έγγραφο των υπηρεσιών της Επιτροπής.

Ιδιωτική Χρηματοδότηση –εγχώρια και διεθνής

Σύνολο: 3 652

Εγχώρια ιδιωτική χρηματοδότηση: 2 678

Διεθνείς επενδύσεις: 624

Άμεσες ξένες επενδύσεις: 443

Ξένες επενδύσεις χαρτοφυλακίου: 181

Ιδιωτικός εξωτερικός δανεισμός: 70

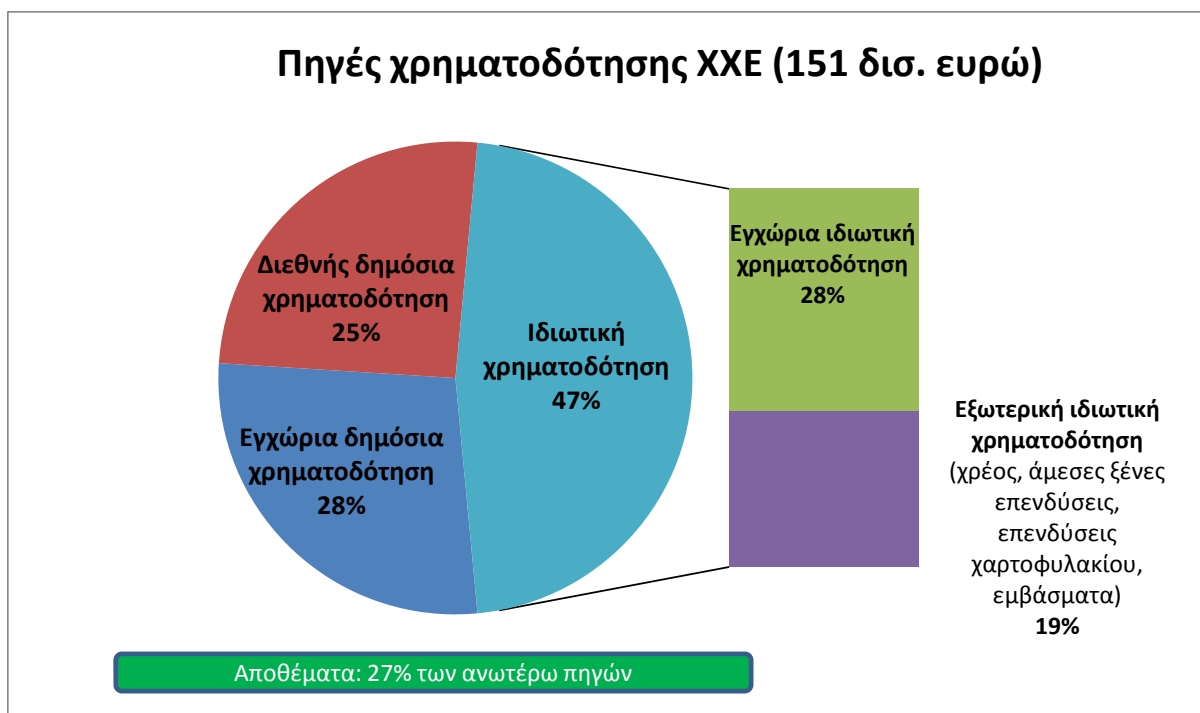
Εμβάσματα: 238

Δυναμικό από μείωση των δαπανών μεταβίβασης σε 5%: 12 ανά έτος

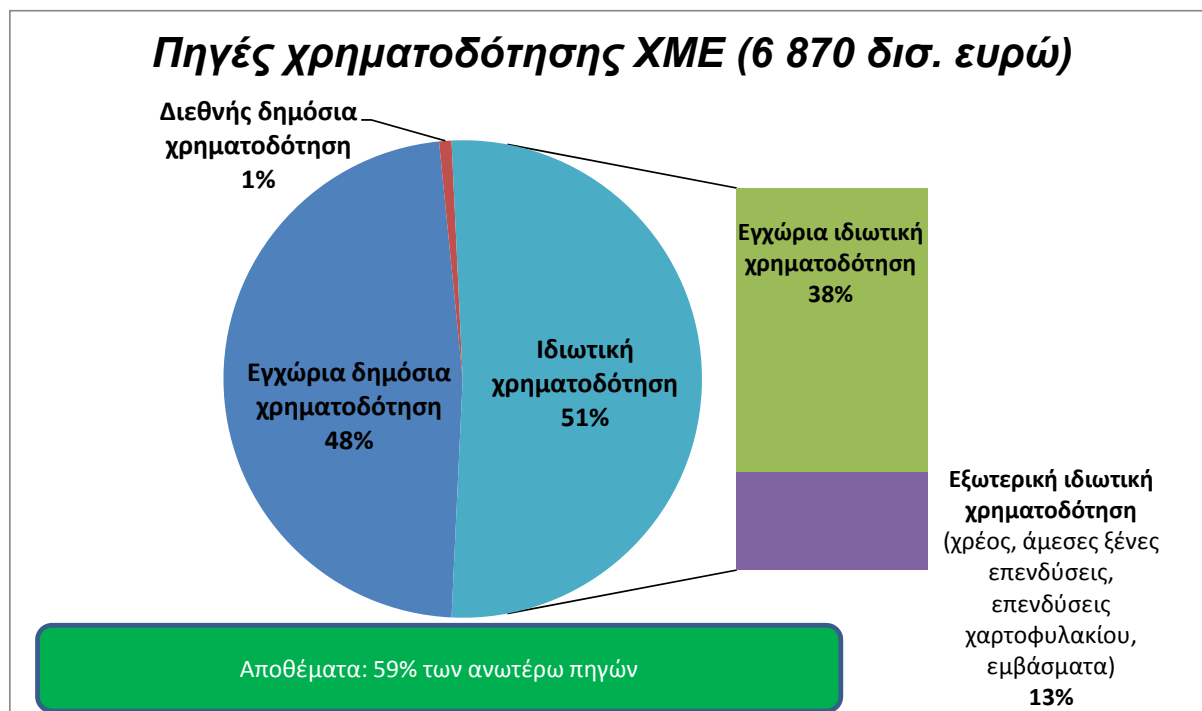
Ιδιωτικές φιλανθρωπικές δραστηριότητες: 42

Τα στοιχεία επιβεβαιώνουν ότι οι εγχώριοι δημόσιοι πόροι υπερβαίνουν τη διεθνή δημόσια χρηματοδότηση (κατά ένα συντελεστή της τάξης του 20), καθώς η τελευταία αποτελεί μόλις το 2% του συνόλου της χρηματοδότησης που διατίθεται στις αναπτυσσόμενες χώρες. Η ιδιωτική χρηματοδότηση ανέρχεται στο ίδιο ποσό με τη δημόσια χρηματοδότηση. Παράλληλα, υπάρχουν θεμελιώδεις διαφορές μεταξύ των χωρών όσον αφορά τη σύνθεση των πηγών χρηματοδότησης, όπως καταδεικνύεται από τις διαφορετικές καταστάσεις που ισχύουν στις χώρες χαμηλού εισοδήματος (XXE) και στις χώρες μεσαίου εισοδήματος (XME).

Εικόνα 1:

Εικόνα 2:

2.1. Εγχώρια δημόσια χρηματοδότηση - η μεγαλύτερη και καλύτερη πηγή για τις κυβερνήσεις

Η εγχώρια δημόσια χρηματοδότηση (3 317 δισεκατομμύρια ευρώ) αποτελεί τη βασική πηγή χρηματοδότησης που είναι άμεσα διαθέσιμη στις κυβερνήσεις για την πραγματοποίηση δαπανών σχετικών με τους στόχους πολιτικής και, ως εκ τούτου, αποτελεί το σημαντικότερο στοιχείο μιας προσέγγισης όσον αφορά τη χρηματοδότηση. Πέραν του ότι παρέχει το δημοσιονομικό περιθώριο για τη χρηματοδότηση των προτεραιοτήτων, θα πρέπει επίσης να ενισχύει την εγχώρια λογοδοσία και να συμβάλλει στην οικοδόμηση μιας υγιούς σχέσης μεταξύ κυβέρνησης και πολιτών. Στις περισσότερες χώρες θα μπορούσε να σημειωθεί σημαντική αύξηση των εγχώριων δαπανών για τις προτεραιότητες, μεταξύ άλλων μέσω της αύξησης των φορολογικών εσόδων, της καταπολέμησης των παράνομων ροών και της κατάργησης των επιζήμιων επιδοτήσεων ορυκτών καυσίμων.

2.1.1. Κινητοποίηση των εγχώριων πόρων

Τα φορολογικά έσοδα των αναπτυσσόμενων χωρών ποικίλλουν, αντιστοιχώντας κατά μέσο όρο στο 13% του ΑΕγχΠ στις ΧΧΕ και στο 22% του ΑΕγχΠ στις ΧΜΕ. Σύμφωνα με το Αναπτυξιακό Πρόγραμμα των Ηνωμένων Εθνών, το μερίδιο των κρατικών εσόδων που είναι συνεπές με τους ΑΣΧ μπορεί να ανέρχεται σε ποσοστό μεγαλύτερο του 20% του ΑΕγχΠ, καταδεικνύοντας ότι οι περισσότερες ΧΜΕ θα έπρεπε να είναι σε θέση να επιτύχουν τους εν λόγω στόχους κάνοντας χρήση μόνο των εγχώριων δημόσιων πόρων. Επιπλέον, σύμφωνα με το ΔΝΤ, η αύξηση των κρατικών εσόδων κατά περίπου 3% του ΑΕγχΠ θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί σε σχετικά σύντομο χρονικό διάστημα, ακόμα και χωρίς να ληφθεί υπόψη το δυναμικό των αυξημένων εσόδων από τους φυσικούς πόρους και τη νέα πράσινη φορολογία. Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η ανεξάρτηση από τη βοήθεια είναι εφικτή και στην περίπτωση των ΧΧΕ, σε μια περισσότερο μακροπρόθεσμη προοπτική.

Οι παράνομες ροές, όπως είναι τα έσοδα από εγκληματικές δραστηριότητες, τη φοροδιαφυγή και τη διαφθορά, που εκτιμώνται στα 649 δισεκατομμύρια ευρώ, ασκούν σημαντικές πιέσεις

στα δημόσια οικονομικά πολλών χωρών. Η απώλεια φορολογικών εσόδων είναι μία μόνο πτυχή του αρνητικού αντίκτυπου των ροών αυτών, καθώς, πέραν αυτής, αποθαρρύνουν τις νόμιμες επενδύσεις και υπονομεύουν γενικότερα το κοινωνικό συμβόλαιο. Οι χώρες θα πρέπει να καταπολεμήσουν τις παράνομες ροές με ρυθμιστικά μέτρα και μέτρα επιβολής.

2.1.2. Βιώσιμη χορήγηση και λήψη δανείων

Η λήψη δανείων παρέχει τη δυνατότητα στις χώρες να επισπεύδουν τις επενδύσεις και να διατηρούν σταθερές τις δημόσιες δαπάνες έναντι της αστάθειας των εσόδων. Το συνολικό χρέος των αναπτυσσόμενων χωρών έχει μειωθεί με την πάροδο των ετών, αλλά πολλές χώρες εξακολουθούν να βρίσκονται σε κίνδυνο ή να μην διαθέτουν πρόσβαση σε χρηματοπιστωτικές αγορές και εξαρτώνται από επίσημη δανειοδότηση. Οι δανειστές του ιδιωτικού τομέα και οι επίσημοι δανειστές που δεν είναι μέλη της λέσχης των Παρισίων έχουν αυξήσει την παρουσία τους μεταξύ των πιστωτών των αναπτυσσόμενων χωρών. Το γεγονός αυτό υπογραμμίζει την ανάγκη να εφαρμόζονται αρχές υπεύθυνου δανεισμού από όλους τους φορείς προκειμένου να διασφαλίζεται η βιωσιμότητα του χρέους.

Το μεγαλύτερο μέρος των διεθνών αποθεμάτων ύψους 4 074 δισεκατομμυρίων ευρώ των αναπτυσσόμενων χωρών ανήκει σε λίγες ΧΜΕ, ενώ το απόθεμα των φτωχότερων χωρών είναι εν γένει χαμηλό. Τα προληπτικά αποθέματα αποτελούν μέρος της άμυνας μιας χώρας σε περιπτώσεις οικονομικών κραδασμών και θα μπορούσαν να συμπληρώνονται από μέσα που βασίζονται στην ασφάλιση, ενώ ένα πλαίσιο χρηστής μακροοικονομικής και συνετής πολιτικής αποτελεί βασικό στοιχείο για τον περιορισμό των αδυναμιών.

2.1.3. Ορθή διαχείριση των δαπανών της διαθέσιμης εγχώριας δημόσιας χρηματοδότησης

Η ορθή χρήση των διαθέσιμων χρημάτων είναι εξίσου σημαντική με την αύξηση των πόρων. Οι χώρες θα πρέπει να τηρούν τους κανόνες χρηστής δημοσιονομικής διαχείρισης και να διασφαλίζουν τη μέγιστη προστιθέμενη αξία των διαθέσιμων χρημάτων. Οι επενδύσεις που αποφέρουν ουσιώδη αποτελέσματα ως προς την επίτευξη των στόχων που έχουν τεθεί θα πρέπει να λαμβάνουν προτεραιότητα και η πραγματοποίηση δαπανών για την επίτευξη ενός στόχου πολιτικής θα πρέπει να στηρίζει παράλληλα την πρόοδο όσον αφορά άλλους στόχους.

2.1.4. Βασικές δράσεις για την αύξηση των εγχώριων πόρων που επενδύονται για την επίτευξη των παγκοσμίως συμφωνηθέντων στόχων πολιτικής

Κάθε χώρα θα πρέπει σε εθνικό επίπεδο:

- να προβεί σε μεταρρύθμιση του φορολογικού της συστήματος, να ενισχύσει τις φορολογικές αρχές της και να εφαρμόσει νομοθεσία που μειώνει τη διαφθορά. Σε αυτά περιλαμβάνονται η αύξηση της διαφάνειας, της λογοδοσίας και της βιωσιμότητας της διαχείρισης των φυσικών πόρων και η αντιμετώπιση της φοροδιαφυγής και της φοροαποφυγής·
- να εφαρμόσει πολιτικές που διασφαλίζουν ότι τα χρήματα δαπανώνται με ορθό τρόπο, συμπεριλαμβανομένων των καινοτόμων συμπράξεων, της μόχλευσης ιδιωτικών κεφαλαίων και της εξάλειψης των επιζήμιων επιδοτήσεων ορυκτών καυσίμων·
- να τηρεί αρχές υπεύθυνου κρατικού δανεισμού και να αναπτύσσει αντοχές.

Για τη στήριξη των εθνικών προσπαθειών όλων των χωρών και των διεθνών φορέων θα πρέπει:

- να απαιτείται η διαφάνεια του χρηματοπιστωτικού τομέα και των πολυεθνικών επιχειρήσεων σε τομείς καίριας σημασίας, συμπεριλαμβανομένης της πρωτοβουλίας για τη διαφάνεια των εξορυκτικών βιομηχανιών και άλλων πρωτοβουλιών για τη

στήριξη της βιώσιμης χρήσης των φυσικών πόρων, μέσω κανόνων για τις παράνομες ροές, υποβολής εκθέσεων ανά χώρα, αυξημένης δημοσιονομικής διαφάνειας και ανταλλαγής πληροφοριών. Η ΕΕ ηγείται της παγκόσμιας δράσης για τα εν λόγω ζητήματα, αλλά η πρόοδος εξαρτάται επίσης από την τήρηση των αρχών αυτών και από άλλους φορείς·

- να εφαρμόζονται κανόνες για την καταπολέμηση της διαφθοράς, όπως η σύμβαση του ΟΗΕ κατά της διαφθοράς·
- να ενισχυθεί η διεθνής χρηματοπιστωτική αρχιτεκτονική για τη βιωσιμότητα του χρέους και την απορρόφηση των κραδασμών.

2.2. Διεθνής δημόσια χρηματοδότηση – παραμένει σημαντική σε ορισμένες περιπτώσεις

Η επίσημη αναπτυξιακή βοήθεια (ΕΑΒ) παραμένει σημαντική πηγή χρηματοδότησης για τις 36 ΧΧΕ οι οποίες πλήττονται επίσης περισσότερο από τις παγκόσμιες προκλήσεις· αντιστοιχεί στο 12% του ΑΕγχΠ τους, ποσοστό το οποίο είναι ήδη μικρότερο από τα εγχώρια έσοδα των ΧΧΕ. Ταυτόχρονα, η διεθνής δημόσια χρηματοδότηση (158 δισεκατομμύρια) είναι ήσσονος σημασίας για τις αναπτυσσόμενες χώρες στο σύνολό τους (0,7% του ΑΕγχΠ). Στις 108 ΧΜΕ η ΕΑΒ αντιστοιχεί κατά μέσο όρο μόλις στο 0,2% του ΑΕγχΠ, επιβεβαιώνοντας την αρχή ότι η βοήθεια θα πρέπει να επικεντρώνεται στις χώρες που την έχουν περισσότερο ανάγκη.

2.2.1. Αύξηση της χρηματοδότησης και παρακολούθηση των πτυχών που αποφέρουν ουσιώδη αποτελέσματα

Η εξωτερική δημόσια χρηματοδότηση των αναπτυσσόμενων χωρών είναι αποτέλεσμα των εγχώριων δημοσιονομικών αποφάσεων κάθε χορηγού χρηματοδότησης. Η ΕΕ παρέχει συνολικά περισσότερη βοήθεια από ό,τι το σύνολο των υπολοίπων αναπτυσσόμενων χωρών, έχει εκπληρώσει τις υποχρεώσεις της όσον αφορά την παροχή βοήθειας για το εμπόριο από το 2008, έχει αναλάβει τις δεσμεύσεις της σχετικά με τη χρηματοδότηση ταχείας εκκίνησης για το κλίμα και αυξάνει τη χρηματοδότηση για τη βιοποικιλότητα σύμφωνα με τις αποφάσεις της Nagoya και του Hyderabad. Ενώ το σύνολο της ΕΑΒ της ΕΕ μειώθηκε ελάχιστα το 2012, οι αρχηγοί κρατών και κυβερνήσεων της ΕΕ επαναβεβαίωσαν τη δέσμευσή τους για επίτευξη στόχου 0,7% του ΑΕΠ έως το 2015 παρά τις δυσχερείς οικονομικές συνθήκες. Οι αναδυόμενες οικονομίες και οι χώρες που βρίσκονται στο άνω άκρο του φάσματος των ΧΜΕ θα πρέπει να παρέχουν το μερίδιο διεθνούς δημόσιας χρηματοδότησης που τους αναλογεί, σύμφωνα με τους δημοσιονομικούς πόρους που διαχειρίζονται.

Διατυπώνονται συνεχώς ολοένα περισσότερες επικρίσεις κατά της έννοιας της ΕΑΒ, οι οποίες αφορούν την υπερβολική ευρύτητά της ή το ότι δεν καλύπτει όλους τους παρόχους αναπτυξιακής συνεργασίας ούτε όλους τους σχετικούς φορείς. Απαιτείται η μεταρρύθμιση της ΕΑΒ και η καλύτερη παρακολούθηση της χρηματοδότησης για διαφορετικούς στόχους πολιτικής, συμπεριλαμβανομένης της βελτίωσης των δεικτών πολιτικής (π.χ. δείκτες του Ρίο) ούτως ώστε να καταδεικνύουν τους όγκους της ΕΑΒ που παρέχονται για τη στήριξη συγκεκριμένων στόχων πολιτικής. Θα πρέπει να δημιουργηθεί μια στέρεα βάση για την καταχώριση όλων των ειδών χρηματοδότησης από τα οποία επωφελούνται οι αναπτυσσόμενες χώρες, ούτως ώστε να καταστεί εφικτή η λογοδοσία όλων των φορέων με τη χρήση του ίδιου εργαλείου μέτρησης. Το έργο της Επιτροπής Αναπτυξιακής Βοήθειας για τη μεταρρύθμιση της ΕΑΒ συνιστά σημαντική συνεισφορά προς τον σκοπό αυτόν. Η παρακολούθηση της διεθνούς χρηματοδότησης θα πρέπει να αποτελεί μέρος ενός ολοκληρωμένου μηχανισμού παρακολούθησης που καλύπτει επίσης την εγχώρια και την ιδιωτική χρηματοδότηση.

2.2.2. Ορθή διαχείριση των δαπανών της διαθέσιμης εξωτερικής χρηματοδότησης

Όπως και στην περίπτωση των εγχώριων πόρων, η ορθή χρήση των χρημάτων περιλαμβάνει τόσο την *ανάληψη των ορθών δράσεων* όσο και την *υλοποίηση των δράσεων με ορθό τρόπο*: η χρηματοδότηση θα πρέπει να εστιάζει εκεί που είναι περισσότερο αναγκαία και να χρησιμοποιείται με καινοτόμους και αποτελεσματικούς τρόπους ώστε να διασφαλίζεται ότι εξυπηρετεί διάφορους στόχους πολιτικής ταυτόχρονα, π.χ. μέσω της ενσωμάτωσης συγκεκριμένων στόχων πολιτικής.

Οι καινοτόμοι τρόποι χορήγησης της χρηματοδότησης μπορούν να αυξήσουν την αποτελεσματικότητα και θα πρέπει να διευρυνθούν. Η μίξη επιχορηγήσεων με δάνεια και ίδια κεφάλαια, καθώς και οι μηχανισμοί παροχής εγγυήσεων και επιμερισμού του κινδύνου μπορούν να δράσουν καταλυτικά για την πραγματοποίηση δημόσιων και ιδιωτικών επενδύσεων και η ΕΕ επιδιώκει ενεργά τον στόχο αυτό. Σε ευρύτερο πλαίσιο, όπως αναπτύχθηκε από την ηγετική ομάδα για την καινοτόμο χρηματοδότηση της ανάπτυξης, η καινοτόμος χρηματοδότηση μπορεί να διαθέτει σημαντικές δυνατότητες παραγωγής εσόδων και να διασφαλίζει μεγαλύτερη σταθερότητα και προβλεψιμότητα όσον αφορά τη χρηματοδότηση. Ορισμένοι καινοτόμοι μηχανισμοί χρηματοδότησης, όπως ο μηχανισμός καθαρής ανάπτυξης, έχουν σχεδιαστεί ώστε να εστιάζουν στην επίτευξη ενός συγκεκριμένου στόχου πολιτικής, αλλά αυτού του είδους οι επενδύσεις θα πρέπει επίσης να λαμβάνουν υπόψη το ευρύτερο πλαίσιο και να συμβάλλουν σε άλλους στόχους.

Όσον αφορά την *ανάληψη των ορθών δράσεων*, η διεθνής κοινότητα έχει αναλάβει σαφείς δεσμεύσεις μέσω της σύμπραξης του Μπουσάν για αποτελεσματική αναπτυξιακή συνεργασία, όσον αφορά την ενίσχυση της αποτελεσματικότητας των δράσεων με βάση τη δημοκρατική οικειοποίηση από τις αναπτυσσόμενες χώρες και μια κοινή αντίληψη της ανάγκης για την παροχή παγκόσμιων δημόσιων αγαθών. Αυτό μπορεί να υπονομευθεί από πολυμερείς διαδικασίες που επιδιώκουν τη διοχέτευση της χρηματοδότησης σε συγκεκριμένους τομείς πολιτικής, ενώ οι αναπτυσσόμενες χώρες πρέπει να την κατευθύνουν στους τομείς στους οποίους μπορούν να *αναληφθούν οι ορθές δράσεις* για την επίτευξη των εθνικών στόχων που σχετίζονται με τους παγκόσμιους στόχους.

2.2.3. Βασικές δράσεις για την αύξηση των διεθνών δημόσιων πόρων που επενδύονται για την επίτευξη παγκόσμιων στόχων

Κάθε χώρα θα πρέπει να αναλάβει την ευθύνη και να απαιτήσει το σύνολο της εξωτερικής χρηματοδότησης να ακολουθεί τα εθνικά αναπτυξιακά της σχέδια τα οποία ενσωματώνουν τους συμφωνηθέντες στόχους, σύμφωνα με τις αρχές του Μπουσάν.

Όλες οι χώρες και οι διεθνείς φορείς θα πρέπει να συμφωνήσουν ως προς τα εξής:

- την τήρηση των αρχών και των δεσμεύσεων της σύμπραξης του Μπουσάν για την παροχή διεθνούς δημόσιας χρηματοδότησης·
- τη συνεισφορά του μεριδίου που τους αναλογεί στην παγκόσμια προσπάθεια με βάση ένα δυναμικό φάσμα δεσμεύσεων. Οι πλουσιότερες χώρες θα πρέπει να συνεισφέρουν περισσότερο από τις χώρες που βρίσκονται στο άνω άκρο του φάσματος των ΧΜΕ και τις αναδυόμενες οικονομίες, ενώ η εξωτερική βοήθεια θα πρέπει να εστιάζει στις ΧΧΕ. Η συνεργασία με τις ΧΧΕ, προς όφελος ιδίως των ΧΧΕ που βρίσκονται στα χαμηλότερα επίπεδα, θα πρέπει να εστιάζει σε βασικές καταλυτικές δράσεις·
- τη μεταρρύθμιση της ΕΑΒ και την παρακολούθηση της εξωτερικής δημόσιας χρηματοδότησης στο πλαίσιο ενός ολοκληρωμένου μηχανισμού αμοιβαίας λογοδοσίας·

- τη χρήση τρόπων χρηματοδότησης που να ανταποκρίνονται στις ανάγκες των χωρών, τηρώντας παράλληλα τους όρους για μακροπρόθεσμη οικονομική βιωσιμότητα. Θα πρέπει να διευρυνθούν οι καινοτόμοι μηχανισμοί που κινητοποιούν πρόσθετους πόρους, καθώς και να ενισχυθεί η ανάπτυξη ικανοτήτων και η τεχνική βοήθεια.

2.3. Ιδιωτική χρηματοδότηση- βασικός μοχλός ανάπτυξης

Η ιδιωτική χρηματοδότηση διαφέρει εκ θεμελίων από τη δημόσια χρηματοδότηση. Ακολουθεί τα ιδιωτικά συμφέροντα και η επίτευξη στόχων δημόσιας πολιτικής δεν είναι αυτός καθαυτός ο σκοπός της. Ταυτόχρονα, οι ιδιωτικές επενδύσεις (3 652 δισεκατομμύρια ευρώ) αποτελούν τους βασικούς μοχλούς ανάπτυξης και μπορούν να συμβάλουν στην επίτευξη τέτοιου είδους στόχων. Ακόμα και μία μικρή αλλαγή στις προτεραιότητες και τις διαδικασίες που αφορούν τις ιδιωτικές επενδύσεις θα μπορούσε να αποφέρει σημαντικά οφέλη για την επίτευξη των στόχων της δημόσιας πολιτικής. Μια τέτοια αλλαγή μπορεί να επιτευχθεί πρωτίστως μέσω της παροχής κινήτρων πολιτικής σε εγχώριο και διεθνές επίπεδο, π.χ. συμπράξεις δημόσιου-ιδιωτικού τομέα.

Ο εγχώριος και ο διεθνής ιδιωτικός τομέας ενσωματώνονται με ορθό τρόπο ο ένας στον άλλο, αντιδρούν στα ίδια κίνητρα και, κατά συνέπεια, εξετάζονται από κοινού. Ο διαχωρισμός τους αφορά μόνο τις δεσμεύσεις όσον αφορά την παρακολούθηση.

2.3.1. Επενδύσεις και εμπόριο. Επιστήμη, τεχνολογία και καινοτομία

Οι εγχώριες επενδύσεις υπερβαίνουν κατά πολύ τις ξένες επενδύσεις και αποτελούν το βασικό έρεισμα της οικονομικής ανάπτυξης. Οι άμεσες ξένες επενδύσεις και, σε μικρότερο βαθμό, ο ιδιωτικός εξωτερικός δανεισμός, συμπληρώνουν τις εγχώριες επενδύσεις, μεταξύ άλλων προσφέροντας τεχνογνωσία και τεχνολογία. Οι επενδύσεις με θετικό αντίκτυπο στους δημόσιους στόχους θα πρέπει να υποστηρίζονται από ένα ενθαρρυντικό περιβάλλον πολιτικής και από καινοτόμους μηχανισμούς όπως πληρωμές βάσει επιδόσεων για οικοσυστημικές υπηρεσίες, πιστώσεις άνθρακα ή δράσεις αντιστάθμισης της βιοποικιλότητας.

Το εμπόριο αποτελεί καίριας σημασίας μέσο για την αύξηση της δραστηριότητας και της παραγωγικότητας. Για την αξιοποίηση των οφελών αυτών, οι χώρες θα πρέπει να δημιουργήσουν ένα ευνοϊκό περιβάλλον το οποίο θα διευκολύνει το εμπόριο σε διεθνές, περιφερειακό και εθνικό επίπεδο. Οι πλουσιότερες χώρες θα πρέπει να παρέχουν προτιμησιακή πρόσβαση και στήριξη στις φτωχότερες χώρες. Η ΕΕ παρέχει ήδη γενναιόδωρα πρόσβαση στις αγορές της, συμπεριλαμβανομένης της πρόσβασης στην αγορά χωρίς δασμούς και ποσοστάσεις για τις ΛΑΧ. Το μεγαλύτερο μέρος του εμπορίου των αναπτυσσόμενων χωρών πραγματοποιείται ήδη με άλλες αναπτυσσόμενες χώρες και το δυναμικό ελευθέρωσης των εμπορικών συναλλαγών Νότου-Νότου θα πρέπει να αξιοποιηθεί. Σε διεθνές επίπεδο, η ικανότητα των ΛΑΧ να επωφελούνται από το εμπόριο χρήζει ιδιαίτερης προσοχής.

Οι νέες τεχνολογίες θα πρέπει να αξιοποιηθούν για την επίτευξη των παγκόσμιων στόχων μέσω της αύξησης της παγκόσμιας ολοκλήρωσης. Η ανατροφοδότηση μεταξύ της τεχνολογίας που προσαρμόζεται στα πλαίσια των αναπτυσσόμενων χωρών και της καινοτομίας μπορεί να λάβει περαιτέρω στήριξη μέσω της ενθάρρυνσης για την πραγματοποίηση περισσότερων επενδύσεων στην έρευνα, μεταξύ άλλων με καινοτόμους μηχανισμούς, όπως οι εκ των προτέρων δεσμεύσεις της αγοράς.

2.3.2. Εμβάσματα

Τα εμβάσματα αποτελούν σημαντική ροή ιδιωτικής χρηματοδότησης και αντιστοιχούν σε σημαντικό ποσοστό του ΑΕγχΠ αρκετών αναπτυσσόμενων χωρών. Μια μείωση στις δαπάνες

μεταβίβασης των εμβασμάτων σε 5%, σύμφωνα με την έκκληση της ομάδας G20⁸, θα αποφέρει σημαντικά οφέλη, και στην περίπτωση των περισσότερων δαπανηρών μεταβιβάσεων Νότου-Νότου. Τόσο οι χώρες αποστολής όσο και οι χώρες λήψης θα πρέπει να υιοθετήσουν πολιτικές οι οποίες δημιουργούν ανταγωνιστικούς και διαφανείς όρους της αγοράς, παρέχουν πρόσβαση σε καλύτερες χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες και ενθαρρύνουν την περισσότερο ενημερωμένη και παραγωγική χρήση των εμβασμάτων.

2.3.3. *Ιδιωτική φιλανθρωπική δραστηριότητα*

Η ιδιωτική φιλανθρωπική δραστηριότητα διαθέτει πολλά από τα χαρακτηριστικά της επίσημης βοήθειας. Το 2010 εκτιμάται ότι ανήλθε στα 42 δισεκατομμύρια ευρώ και μπορεί να συνεισφέρει σημαντικά σε συγκεκριμένες κοινότητες και συγκεκριμένα ζητήματα. Λόγω του χαρακτήρα της, η ιδιωτική χορήγηση βοήθειας δεν μπορεί κατά κανόνα να λαμβάνεται υπόψη στα εθνικά αναπτυξιακά σχέδια· ωστόσο, η διαφάνεια, η προβλεψιμότητα και η αποτελεσματικότητά της θα πρέπει να αυξηθούν.

2.3.4. *Βασικές δράσεις για την αύξηση των ιδιωτικών πόρων που επενδύονται στις προτεραιότητες πολιτικής*

Κάθε χώρα θα πρέπει σε εθνικό επίπεδο:

- να δημιουργήσει ένα επιχειρηματικό κλίμα που παρέχει στήριξη στους στόχους πολιτικής σύμφωνα με τις διεθνείς δεσμεύσεις για αξιοπρεπή εργασία και που προωθεί την καινοτομία και την ανάπτυξη εγχώριων χρηματοπιστωτικών συστημάτων·
- να χρησιμοποιήσει δημόσιους πόρους για την πραγματοποίηση επενδύσεων σε τομείς που μοχλεύουν ιδιωτικές επενδύσεις προς την κατεύθυνση της επίτευξης των στόχων πολιτικής.

Επιπλέον, όλες οι χώρες και οι διεθνείς φορείς θα πρέπει να συμφωνήσουν ως προς τα εξής:

- τη δημιουργία ενός διεθνούς περιβάλλοντος πολιτικής διαφανών και δίκαιων κανόνων, συμπεριλαμβανομένων των κανόνων για το εμπόριο και τις χρηματοπιστωτικές αγορές·
- τη χρήση της δημόσιας χρηματοδότησης για τη μόχλευση ιδιωτικών επενδύσεων και τη στήριξη της καινοτομίας, μεταξύ άλλων μέσω της τεχνολογίας.

Επιπλέον, ο ιδιωτικός τομέας θα πρέπει να συμφωνήσει ως προς:

- την τήρηση των αρχών της χρηστής κοινωνικής και περιβαλλοντικής εταιρικής ευθύνης, συμβάλλοντας κατά τον τρόπο αυτό στη μετάβαση σε μια πράσινη οικονομία χωρίς αποκλεισμούς, μεταξύ άλλων μέσω της εκτίμησης του αντίκτυπου των επενδύσεων στους στόχους πολιτικής, της τήρησης της αρχής των ίσων αποστάσεων στις τιμές μεταβίβασης, της παροχής διαφάνειας όσον αφορά τις δραστηριότητές τους και της τήρησης των διεθνών κατευθυντήριων γραμμών για την ΕΚΕ και τους επενδυτές·
- την τήρηση στο πλαίσιο της ιδιωτικής φιλανθρωπικής δραστηριότητας των αρχών του Μπουσάν όσον αφορά την παροχή βοήθειας.

⁸

5 Δεκεμβρίου 2011, σημείο 77 της δήλωσης της συνόδου κορυφής των G20

3. ΠΡΟΣ ΜΙΑ ΣΥΝΟΛΙΚΗ ΚΑΙ ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΗ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΤΗΣ ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΗΣ

3.1. Αρχές

Ένα παγκόσμιο πρόγραμμα δράσης με κοινούς στόχους για την περίοδο μετά το 2015 θα μπορούσε να αποτελέσει κίνητρο για την ορθή αξιοποίηση των πόρων από όλους τους φορείς. Θα πρέπει να συμπληρωθεί από μια σταθερή προσέγγιση όσον αφορά τη χρηματοδότηση, η οποία θα είναι καθολική ως προς την εφαρμογή της, θα αντικατοπτρίζει τις εξελίξεις σε παγκόσμιο επίπεδο και θα λαμβάνει υπόψη όλους τους πόρους που τίθενται στη διάθεση των διαφόρων φορέων. Η ανανέωση και η διεύρυνση του διεθνούς προγράμματος δράσης για τη χρηματοδότηση της ανάπτυξης προκειμένου να ανταποκριθεί στις προκλήσεις του αύριο παγκοσμίως θα αποτελούσε τη βέλτιστη δυνατή επιλογή για την επίτευξη του σκοπού αυτού. Παρά το γεγονός ότι η διαδικασία για τον προσδιορισμό των παγκόσμιων στόχων βρίσκεται μόλις στο στάδιο εκκίνησης, οι συζητήσεις που αφορούν τη χρηματοδότηση θα πρέπει να διέπονται από ορισμένες βασικές αρχές:

- Η χρηματοδότηση θα πρέπει να εξετάζεται στο πλαίσιο πολιτικών. Οι ορθές πολιτικές αποτελούν τον κεντρικό πυλώνα για την υλοποίησή τους, διότι η αλλαγή πολιτικής είναι αποτελεσματικότερη από την πραγματοποίηση δαπανών για την αντιστάθμιση κακών πολιτικών.
- Θα πρέπει να εξετάζονται συνολικά όλοι οι διαθέσιμοι πόροι, καθώς αποτελούν μέρη του ίδιου συνόλου. Οι τρεις κατηγορίες χρηματοδότησης – εγχώρια δημόσια, διεθνής δημόσια και ιδιωτική – παρέχουν μια δομή που διευκολύνει τον προσδιορισμό βασικών δράσεων σε εθνικό και διεθνές επίπεδο.
- Μια παγκόσμια προσέγγιση όσον αφορά τη χρηματοδότηση θα πρέπει να προβλέπει ότι υπεύθυνες για την ιεράρχηση των προτεραιοτήτων των πόρων είναι κατά κύριο λόγο οι χώρες. Οι αποφάσεις σχετικά με τους κατάλληλους συμβιβασμούς μεταξύ των στόχων πολιτικής λαμβάνονται με τον πλέον αποτελεσματικό τρόπο στο επίπεδο των χωρών, εντός ενός πλαισίου δεσμεύσεων, στόχων και σκοπών που έχουν συμφωνηθεί σε διεθνές επίπεδο. Το εθνικό επίπεδο θα πρέπει να αποτελεί το επίκεντρο για την αξιολόγηση του μείγματος των πολιτικών, της χρηματοδότησης και των μέσων που απαιτούνται για την επίτευξη των συμφωνηθέντων στόχων, καθώς η υλοποίηση πραγματοποιείται ακριβώς στο επίπεδο αυτό. Όλες οι χώρες θα πρέπει να δεσμευθούν για τη βέλτιστη χρήση των πόρων με σκοπό την επίτευξη των συμφωνηθέντων στόχων πολιτικής.
- Κατά τον ίδιο τρόπο που οι διάφοροι στόχοι πολιτικής πρέπει να αλληλοενισχύονται, τα μέσα για την επίτευξη των στόχων αυτών θα πρέπει να εφαρμόζονται σε επίπεδο χώρας ως μια δέσμη συνδεδεμένων πηγών και μέσων, παρέχοντας έτσι τη δυνατότητα επίτευξης ποικίλων στόχων πολιτικής με το ίδιο ποσό χρημάτων. Η χρηματοδότηση πρέπει να παρέχει στήριξη σε συνέργειες μεταξύ των διαφόρων καθολικών στόχων. Παράλληλα με την τήρηση των τρεχουσών δεσμεύσεων, η βασική αρχή θα πρέπει να έγκειται στην ενσωμάτωση των στόχων στις εθνικές πολιτικές και όχι στην παροχή χωριστής χρηματοδότησης σε παγκόσμιο επίπεδο για συγκεκριμένο σκοπό, μέθοδος η οποία δημιουργεί κατακερματισμό.
- Η εξωτερική δημόσια χρηματοδότηση θα πρέπει να εξισορροπηθεί εκ νέου και να διοχετευθεί προς τις χώρες που την έχουν περισσότερο ανάγκη, ενώ οι αναδυόμενες οικονομίες και χώρες που βρίσκονται στο άνω άκρο του φάσματος των ΧΜΕ θα πρέπει να συνεισφέρουν το μερίδιό τους αναλογεί για τον σκοπό αυτό.
- Η χρηματοδότηση θα πρέπει να παρακολουθείται συνολικά και με εναρμονισμένο τρόπο προκειμένου να διασφαλίζεται η διαφάνεια και η αμοιβαία λογοδοσία τόσο σε

εθνικό όσο και παγκόσμιο επίπεδο, με σκοπό να καταστεί η αξιοποίησή της περισσότερο αποτελεσματική όσον αφορά την επίτευξη πολλαπλών παγκόσμιων και εθνικών στόχων βιώσιμης ανάπτυξης. Η παρακολούθηση όλων των χρηματοδοτικών ροών μπορεί να βελτιωθεί, συμπεριλαμβανομένης της συνεισφοράς τους σε εθνικούς και παγκόσμιους σκοπούς και σχετικούς χρηματοδοτικούς στόχους, όπου υφίστανται τέτοιου είδους στόχοι. Η διαθεσιμότητα και η ποιότητα των στοιχείων σε εθνικό επίπεδο θα έχει καίρια σημασία για τον σκοπό αυτό και οι στατιστικές ικανότητες θα πρέπει να ενισχυθούν.

3.2. Ένα γενικό πλαίσιο για διεθνείς διαδικασίες

Σε συνέχεια της δέσμευσης της δήλωσης της Ντόχα για την ανάληψη συντονισμένης παγκόσμιας δράσης σχετικά με διάφορες προκλήσεις, οι διεθνείς συζητήσεις όσον αφορά τη χρηματοδότηση θα πρέπει να συνδεθούν στο εσωτερικό ενός γενικού πλαισίου. Ως εκ τούτου, η επιτροπή εμπειρογνομόνων του ΟΗΕ, η οποία έλαβε εντολή από τη διάσκεψη του Ρίο+20 να προτείνει εναλλακτικές για μια στρατηγική χρηματοδότησης της βιώσιμης ανάπτυξης θα πρέπει να είναι καθόλα συνεπής με τη διαδικασία για τη χρηματοδότηση της ανάπτυξης. Για τη συγχώνευση των δύο αυτών πτυχών θα πρέπει να διοργανωθεί μια διεθνής διάσκεψη προκειμένου να αναπτυχθεί μια συνολική και ολοκληρωμένη προσέγγιση όσον αφορά τη χρηματοδότηση, με βάση τα αποτελέσματα της επιτροπής εμπειρογνομόνων και τις διαδικασίες για την προετοιμασία του πλαισίου για την περίοδο μετά το 2015. Όπως επισημαίνεται επίσης στην έκθεση της ομάδας υψηλού επιπέδου του ΟΗΕ για την περίοδο μετά το 2015, η εν λόγω ενισχυμένη παγκόσμια διαδικασία θα πρέπει να ορίσει τη γενική προσέγγιση όσον αφορά τη χρηματοδότηση, ιδίως όσον αφορά το πρόγραμμα δράσης για την περίοδο μετά το 2015. Οι αρχές που ορίζονται ανωτέρω θα πρέπει επίσης να διασφαλίζουν τη συνεκτικότητα και τον συντονισμό συγκεκριμένων χρηματοδοτικών ροών και των διαδικασιών συνεχούς διαπραγμάτευσης (π.χ. στο πλαίσιο της συμφωνίας του 2015 για την αλλαγή του κλίματος). Κατά τον τρόπο αυτόν θα διασφαλισθεί ότι κάθε χώρα μπορεί να διοχετεύει τους πόρους στους τομείς που συμβάλλουν τα μέγιστα για την επίτευξη των συμφωνηθέντων κοινών στόχων.

3.3. Τα επόμενα βήματα για την ΕΕ

Η παρούσα ανακοίνωση αποσκοπεί στη δημιουργία μιας κοινής προσέγγισης της ΕΕ στις συζητήσεις σχετικά με τη χρηματοδότηση που πραγματοποιούνται στο πλαίσιο του προγράμματος δράσης για την περίοδο μετά το 2015, της ανοικτής ομάδας εργασίας για τους ΑΣΧ, της επιτροπής εμπειρογνομόνων του ΟΗΕ για την υποβολή εναλλακτικών προτάσεων για μια στρατηγική για τη χρηματοδότηση της βιώσιμης ανάπτυξης και της αναθεώρησης της διαδικασίας για τη χρηματοδότηση της ανάπτυξης. Επιπλέον, θα πρέπει επίσης να πλαισιώσει τις κοινές θέσεις της ΕΕ όσον αφορά τη χρηματοδότηση για το κλίμα, τη βιοποικιλότητα, τα χημικά προϊόντα και άλλες διεθνείς διαδικασίες.

Η προσέγγιση που περιγράφεται ανωτέρω αποτελεί συμβολή στις διεθνείς συζητήσεις και η ΕΕ θα πρέπει να τη χρησιμοποιήσει για να προσεγγίσει τους εταίρους της ώστε να συμμετέχουν στη διεξαγωγή συζητήσεων.